

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **T. S.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem v Praze 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017, čj. OAM-111/ZA-ZA11-ZA05-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán svým rozhodnutím ze dne 29. 3. 2017 neudělil žadateli mezinárodní ochranu podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný uvedl, že po provedeném správním řízení měl za objasněné, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou žalobcovy problémy s lidmi, kteří po něm

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.

v r. 2011 vymáhali dluh a vyhrožovali mu. Žadatel též sdělil, že vycestování financoval půjčkou od švagra, který částku požaduje zpět a kvůli tomu dochází k pnutí a střetům v rámci rodiny. Žalobce pak rovněž sdělil, že neuhradil částku bance, neví ale, zda-li je tento dluh vymáhán, neboť o tom nemá žádné informace.

2. V rozhodnutí dále správní orgán uvedl, že hodnotil žalobcem doloženou zprávu z Německa, že působil jako trenér fitness, dále pak lékařskou zprávu, v tomto směru vycházel ze sdělení žalobce o jeho hospitalizaci v Německu, dále pak z lékařské dokumentace z ČR. Po posouzení všech skutečností, které jsou obsahem správního spisu, i podkladových informací o zemi původu, které žalovaný shromáždil a zabezpečil, dospěl k závěru, že žadatel nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, plynoucí z ustanovení zákona o azylu (jak uvedeny v bodě 1).

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce podal blanketní žalobu, v níž namítal porušení ustanovení §§ 2, 3, 50, 52 a 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, s tím, že splňuje podmínky §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu. Žalobce současně požádal o ustanovení zástupce, a to Organizace pro pomoc uprchlíkům, soud jeho žádosti vyhověl a zástupce žalobce k výzvě soudu žalobu řádně doplnil.
4. V doplnění žaloby se uvádí, že došlo ze strany žalovaného k porušení § 14a zákona o azylu a § 50 odst. 4 správního řádu. Žalobce si v zemi původu půjčil peníze v bance, měl obtíže se splacením tohoto dluhu, nelze ovšem tvrdit, že se vyhýbal placení. Sám navštívil ředitele banky s prosbou o zaměstnání za účelem splacení dluhu, i sám vyhledával zaměstnání. Banka mezitím skončila svoji činnost, pohledávku převzala jiná banka, o následujícím postupu však žalobce nebyl informován. Vyhledali ho pouze vymahači a policie, vyhrožovali mu vězením a krivým obviněním z přechovávání narkotik, pokud dluh nezaplatí. Žaloba zde odkazuje na § 2 odst. 4 zákona o azylu, podle něhož se za pronásledování rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření, působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, či jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování.
5. V daném případě lze za závažné porušení lidských práv považovat porušení čl. 11 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (1966), který uvádí, že: „Nikdo nebude uvězněn pouze pro neschopnost dostát smluvnímu závazku“, přitom žalobci bylo vyhrožováno vězením policií z důvodu neschopnosti splatit dluh vůči bance. V souběhu s vyhrožováním ze strany vymahačů, kterým se musel žalobce i fyzicky bránit, lze jeho situaci považovat za pronásledování. Odůvodněnost žalobcových obav z krivého obvinění z přechovávání narkotik lze doložit zprávami o takové aktivitě policie – viz Výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016.
6. Žaloba odkazuje na znění § 14a odst. 1 zákona o azylu, s tím, že za vážnou újmu se dle § 14a odst. 2 písm. b) tohoto zákona považuje i trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobci hrozí vězení za nesplnění smluvního závazku. S odkazem na uvedené pak žaloba navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 9. 6. 2017 vyplývá popření oprávněnosti žaloby, správní orgán odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jím poskytnuté údaje a pohovor, jakož i samotné rozhodnutí ve věci. Žalovaný při posuzování věci vycházel především z výpovědi žalobce, z informací, shromážděných v průběhu správního řízení, s tím, že umožnil žadateli sdělit vše, co považuje za podstatné, i seznámit se se shromážděnými podklady. Správní orgán trvá na tom, že v rámci důkazního řízení se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí pak jasně, podrobně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro které žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech forem této ochrany, příběh žalobce zhodnotil ve světle informací, které si za tímto účelem v dostatečném množství a přiměřené aktuálnosti obstaral.
8. Žalobce uvedl v průběhu řízení, že o ochranu žádá z důvodů problémů s lidmi, kteří po něm v r. 2011 vymáhali dluh a vyhrožovali mu. Půjčku bance celou neuhradil, ale neví, zda-li je pořád vymáhána, neboť došlo ke krachu banky, která mu půjčila a její pohledávky převzala banka jiná. Žalobce dluží rovněž peníze svému švagrovi, od něhož si půjčil na cestu a z uvedeného vzniká pnutí v rodině. Správní orgán se s uváděnými důvody dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí, kdy po provedeném řízení dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce ve vlasti neměl žádné potíže, relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany a není ohrožen ani v případě návratu co do případného nebezpečí vážné újmy.
9. Žalobní námitky pak správní orgán považuje za obecně formulované, nedůvodné, a to i pokud jde o doplněnou žalobou namítanou doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu. Žalobcův příběh byl posouzen na základě shromážděných podkladů, které žalovaný považuje za dostatečné. S tvrzením, že žalobci hrozí v případě návratu do vlasti pronásledování nebo vážná újmy ze strany věřitelů, kteří ho pronásledují za nesplacený dluh, žalovaný nesouhlasí. Obavy z osob, jimž žalobce dluží peníze, nepředstavují azylově relevantní pronásledování, ani hrozbu vážné újmy, mezinárodní ochranu lze poskytnout až v případě, kdy je žadateli odeprána ochrana země jeho původu, či pokud není poskytnuta v odpovídající míře. V podrobnostech pak žalovaný odkazuje na str. 7 a 8 svého rozhodnutí, vydaného v této věci. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby coby nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Ve správním spisu se nachází Předávací protokol – Dublin ze dne 7. 2. 2017, dále formulář Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dle § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ze dne 10. 2. 2017, v němž žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Ázerbájdžánské republiky, téže národnosti, cestovní doklad ztratil v Německu, i s rodným listem. Jako náboženské vyznání označil šíitský islám, uvedl, že nikdy nebyl politicky organizován, je svobodný, naposledy bydlel v B. Vlast opustil asi v dubnu 2016, letěl přes Istanbul do Prahy, kde si koupil lístek na autobus a pokračoval do Kolína nad Rýnem. Měl cestovní pas a české vízum, v Německu zůstal do 6. 2. 2017. Požádal tam o azyl a následně byl v rámci Dublinského řízení převezen do ČR. Dále žalobce uvedl, že v Německu měl psychické problémy, o azyl žádá zde z důvodu, že v B. měl problémy, byl ohrožen, půjčili si peníze od banky na jeho jméno, byl problém se splácením dluhu, čímž se zvyšovaly úroky. Banka tento případ poslala na soud, byl

vydírán vymahači a bylo mu vyhrožováno. Při jednom incidentu byl i fyzicky napaden, jednoho srazil k zemi a utekl, bál se trestního stíhání, protože napadl státního zaměstnance. Proto vycestoval, jiné problémy neměl.

11. Týž den v rámci pohovoru žalobce uvedl, že do r. 1998 žil v obci Z., poté na několika místech v B. Žil s matkou a sestrou, otec je s matkou rozvedený a žije v Z., starší sestra je vdaná a též bydlí v B. Matka se sestrou nyní žijí v pronajatém 3+1. Žalobce byl zaměstnán v noci jako security pro banku, ve dne pracoval jako fitness trenér, o tomto předložil certifikát. K problémům ve vlasti uvedl, že zhruba před pěti lety si vzali půjčku od Royal Bank, v současnosti již neexistuje, z důvodu insolvence byly její pohledávky převedeny na jinou banku. Po několika měsících nastaly problémy, sestra zůstala bez zaměstnání a výplata žalobce na všechny výdaje nestačila. Nebyl schopen hradit splátky, z banky dostal upozornění a předvolání k vysvětlení. Navštívil ředitele banky, vysvětlil situaci, uvedl, že splácet chce, ale nevydělává dost peněz, banka mu ale nevyšla vstříc, dali věc k soudu. Byl předvolán, vysvětlil, že nemá dost majetku ani peněz, tomu byl přítomen i zástupce banky, který navrhl řešení tím, že žalobci obstará zaměstnání v těžkém průmyslu, kde jsou lepší platy. Poté zjistil, že pro něho místo nemají, šéf banky mu navrhl, aby, když provádí opravy kotlů, se domluvil se zaměstnavatelem, aby získal na splátky kotel a tím částečně umořil dluh. To nebylo reálné, druhý den přišel do práce muž, který se legitimoval jako civilní příslušník policie, kapitán I., který uvedl, že byl pověřen bankou, aby žalobci připomněl dluh, pokud peníze nesežene, bude mít problém, začal žalobce zastrašovat, že by mohl jít do vězení, pak odešel. Po třech dnech přišel znovu, s dvěma dalšími, začali křičet a žďuchat do žalobce, pokud dluh nevyrovná, bude obviněn z přechovávání narkotik. Žalobce řekl, že se nebojí, že nic nemá, ať ho klidně uvězní. Za týden přišli domů, začali přesvědčovat i matku, ale nebylo řešení, protože žalobce peníze neměl. Za dva dny přišli znovu do práce, vyhrožovali ublížením rodině, nadávali, uráželi, což žalobce rozcílilo. Začal mít problémy i v zaměstnání, žalobce je stresový člověk, věděl, že může jen čekat na lépe placenou práci. Soud byl pozastaven z důvodu příslibu řešení věci novou prací, což se ale nestalo. Žalobce začal přemýšlet, jak věc řešit, našel jiný byt. Když znovu přišli, tak žalobce je trénovaný v bojových uměních, jednoho udeřil karate do krku, druhého levým hákem do čelisti, oba spadli na zem, žalobce na nic nečekal a utekl taxíkem domů, kde měl již přichystanou tašku, rozloučil se s matkou a sestrou a odjel k otci. Tomu řekl jen to, že přijel na návštěvu. Toto vše se stalo v r. 2011. U otce zůstal několik měsíců, byl ve spojení s přáteli a rodinou, ti ho ujistili, že je už klid. Do práce za ním přestali chodit, když zjistili, že tam již nepracuje. Žalobce se vrátil do B. k matce, v té době již banka zkrachovala a její pohledávky byly údajně převedeny na jinou banku. Žalobce si hledal práci, ale většinou všude chtějí výpis dlužníků, proto nemohl pracovat. Přes jednoho známého začal pracovat jako security pro jeho firmu, plat byl nízký, ale měl příslib přidání. Musel projít kurzem a získal certifikát fitness trenéra, měli karty, kterými si vybírali plat, u banky uviděl jednou toho muže, s nímž měl incident. Za několik dní po dovolené přišel do práce a řekli mu, že ho tam hledali dva muži, jeden byl v uniformě, popsali je a zjistil, že se jedná o ty samé lidi. Okamžitě odešel z práce, podal výpověď a požádal o pomoc manžela starší sestry, který mu poskytl finance k vycestování a seznámil ho s člověkem, který mu pomohl vyřídit vízum, vycestovali čtyři, v noci. Myslí si, že trestně stíhán není, bojí se ale, ti lidé jsou nebezpeční. Naposledy ho hledali krátce před vycestováním, v r. 2016. Protože rodina nepobývá na adrese trvalé registrace, tak banka neví, kde bydlí, proto nemá ani žádné zprávy. Od soudu nic písemně nedostal, o stavu věci nic neví. S rodinou si telefonuje,

sestra je rozvedená a musí se také o sebe starat sama, posílal jim z Německa peníze. Ázerbájdžán opustil ze strachu, aby nezpůsobil nějaký trestný čin, kdyby se bránil, mohl by je i zabít. K dotazu žalovaného, zda se od r. 2011 dostal s těmi lidmi do nějakého dalšího kontaktu, žalobce odpověděl, že ne, ale pak ho hledali. Když ta léta po něm policie nepátrala, myslel si, že se vše uklidnilo, myslí si, že šlo o osobní pomstu. Půjčil si 5000 manat, zbývalo doplatit asi 4 tisíce, ale neví, jaké byly úroky. K dotazu, jaké by mohl mít nyní problémy, uvedl, že ho nejvíce znervózňují ti muži, kdyby byly problémy s bankou, přišlo by něco písemně. Ti lidé jsou od policie, legitimovali se. Do Německa cestoval, protože mu to bylo doporučeno, bylo to zorganizované člověkem, který mu pomáhal. České vízum si zaopatřil proto, že na českém konzulátu je to lehčí, člověk předloží doklady a dostane vízum na týden. Je mu jedno, kde bude, ale má psychické problémy, deprese, je impulzivní člověk, vrátit se nechce. V Německu dostal záchvat, obdržel rozhodnutí o Dublinu, sestra mu volala, že manžel chce zpátky peníze, žalobce se necítil dobře, rozklepal se a odvezli ho do nemocnice, dostal infuzi, byl tam 4 dny. Měl pohovor s psychologem, ale odmítl zůstat v zařízení, nechtěl být s mentálně postiženými, potřebuje zajistit rodinu a veškerý stres opadne. Žalovanému žalobce předložil certifikát a lékařskou zprávu z Německa. V rámci seznámení se s podklady žalovaného dne 20. 3. 2017 žalobce uvedl, že švagr chce zpátky peníze, které mu půjčil a prý se po něm opět shání ten člověk, který ho dříve sháněl, ve fitnessu mu řekli, že žalobce je v Německu.

12. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

13. Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového

nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

14. Po přezkoumání věci soud konstatuje, že v žalobě je prakticky řádně namítáno pouze porušení ustanovení § 14a zákona o azylu, a to konkrétně v odst. 2, písm. b), tedy, je tvrzeno, že žalobci hrozí v případě návratu do země původu vážná újma v podobě trestání, a to vězení za nesplnění smluvního závazku. Soud, poté, co se seznámil podrobně se správním spisem a výše v bodech 10 – 11 popsal žalobcem sdělené skutečnosti, však takové obavy z žalobcových tvrzení neseznal, žalobce spíše k svému návratu poukazoval na to, že o pokračování soudního vymáhání vůbec nic neví, obává se spíše střetu s člověkem, s nímž měl incident, jak sám uvedl, tohoto zranil. Jedná se o pracovníka policie, který má moc.
15. Přestože žaloba nenamítá porušení ustanovení § 12 zákona o azylu, soud uvádí, že žalovaný na str. 3 – 5 rozhodnutí ze dne 29. 3. 2017 naplnění podmínek azylu z důvodu pronásledování či důvodných obav z něho z azylově relevantních důvodů řádně vypořádal, odkázal na skutečnost, že žalobce jednoznačně vypověděl, že nebyl nikdy politicky organizován a žádné problémy pro uplatňování svých politických práv a svobod ani nenaznačil, tyto prakticky naopak vyloučil. Neuvedl ani žádnou skutečnost, z níž by bylo možné vyvodit, že by mohl mít problémy z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů. Závěr žalovaného, že žalobcem uváděné problémy nelze podřadit pod taxativně vyjmenované důvody udělení azylu dle cit. ustanovení je proto správný a souladný se zákonem o azylu.
16. Soud dále konstatuje, že žalovaný si opatřil různorodé aktuální zprávy o situaci v zemi původu žalobce, s nimi ho řádně seznámil a tyto též citoval v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 3 a 6. Na ně pak i v průběhu odůvodnění jednotlivých žalobcem uváděných problémů odkazoval. Z informací, které žalobce podal v průběhu správního řízení, vyplývá, že v České republice či EU nepobývají osoby, které má na mysli ustanovení § 13 či § 14b), žalobce tak nesplňuje ani podmínky těchto ustanovení zákona

o azylu, odůvodnění správního orgánu v tomto směru na str. 5 a 8 – 9 je rovněž souladné se zákonem o azylu.

17. K podmínkám § 14 cit. zákona pak žalovaný na str. 5 – 6 rozhodnutí ve věci uvedl, že se zabýval zdravotním stavem žalobce, zejména s ohledem na psychické problémy, s nimiž byl hospitalizován v Německu a poté vyzval žalobce k doložení lékařských zpráv z ČR. Ten však žádné nedoložil, uvedl, že léky, které mu byly dříve doporučeny, odmítl, a to i hospitalizaci, dle lékařské zprávy z února 2017 je žalobce zdrav. Žalovaný proto uzavřel, že žalobce netrpí žádným onemocněním, pro které by bylo možné zvažovat udělení humanitárního azylu. Správní orgán se pak řádně zabýval i úvahou socio-ekonomického zázemí žalobce a dospěl k závěru, že žalobce je soběstačný, schopný práce a má blízké příbuzné v zemi původu, u nichž může najít zázemí. U žalobce proto nebyly shledány žádné momenty, hodné zvláštního zřetele pro využití ustanovení § 14 zákona o azylu a soud neshledal v daném závěru žádné pochybení.
18. Poté se soud podrobně zabýval žalobou namítaným ohrožením žalobce vážnou újmou, tedy hrozbou uvěznění z důvodu nesplnění smluvního závazku. S žalobou namítaným problémem se ve svém rozhodnutí správní orgán dle názoru soudu vypořádal dostatečně, když na str. 7 konstatoval, že aby bylo možno shledat vážnou hrozbu nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, musí takové nebezpečí reálně a bezprostředně po návratu do vlasti hrozit. Nemůže se tedy jednat o případy, kdy taková situace nemusí vůbec nastat, či může nastat pouze v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Poté žalovaný připomněl, že dle vlastní výpovědi žalobce si tento ve vlasti vypůjčil 5 000 manat u banky Royal Band a protože sestra přišla o práci, sám nebyl schopen půjčku splácet. Domluva s bankou o možnosti alternativního splácení selhala a poté byl žalobce navštíven mužem, který mu vyhrožoval a dluh vymáhal. Výsledkem bylo, že žalobce jeho i dalšího muže udeřil a utekl. Dále správní orgán podrobně popisuje výpověď žalobce tak, jak jinými slovy soud popsal v bodě 11.
19. Soud zdůrazňuje, že (jak rovněž konstatuje žalovaný) žalobce neměl od r. 2011 do r. 2016 žádné potíže, žalovaný označil žalobcem uváděné obavy za spekulativní a soud po přezkoumání věci tyto nemůže označit jinak. Přitom se ztotožňuje s odůvodněním správního orgánu, provedeným na str. 7 a 8, žalobce nebyl nikdy vystaven fyzickému násilí a lze vyloučit, že by jím tvrzené obavy co do případných následků mohly dosáhnout míry vážné újmy, která by byla azylově relevantní. Žalobce vypověděl, že ani neví, zda po bankrotu banky došlo k přesunu pohledávky na jinou banku, nicméně i kdyby tomu tak bylo, jedná se o případné soudní vymáhání pohledávky, tedy situaci, která, jak správně žalovaný hodnotil, nijak významněji nevybočuje ze situace kohokoliv, kdo si půjčil peníze a není schopen je splácet. Tvrzení o nebezpečí, které žalobci hrozí trestem uvěznění za nezaplacené smluvní ujednání, považuje v souvislosti s odkazem na § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu soud v dané věci za naprosto nereálné a nadnesené. Žalovaný pak z podkladů těžil i pro závěr o tom, že v souvislosti s uvedeným ustanovením žalobce není osobou, která by měla mít za současné politické situace v zemi původu obavy z určitého tlaku ze strany státních orgánů, a pokud si obstará řádné doklady, nebude ani osobou, která by mohla mít problémy v souvislosti se zdravotní péčí, sociálními dávkami, bydlením či přístupem na pracovní trh. Dále se žalovaný řádně vypořádal i s nenaplněním podmínek, uvedených v zákoně o azylu pod písm. a), c) a d) tohoto ustanovení, a to na str. 8, kdy se podrobně zabýval možností lokálních střetů

v Náhorním Karabachu a jejich případným dopadem na situaci žalobce (písm. c), rovněž uvedl, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. S odůvodněním správního orgánu soud souhlasí.

20. K žalobní námitce o oprávněnosti žalobcových obav z obvinění z nepodloženého držení narkotik a k odkazu na podkladovou zprávu o situaci v zemi původu soud uvádí, že takový případ byl zaznamenán a popsán, týkal se však novinářů a obránců lidských práv, žádný podklad nepopisuje situaci aplikace takových praktik na dlužníka banky, zde pak doplňuje soud, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti dlužníka, který ani neví, zda je či není proti němu vedeno běžné soudní řízení o vymáhání dlužné částky. I tuto námitku proto soud považuje za zcela nadnesenou a neodpovídající reálné situaci v zemi původu.
21. Žalobní námitky soud považuje z výše uvedených důvodů za nedůvodné, žalobu proto po přezkoumání věci dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

22. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. října 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně